ECLI:LV:AT:2017:1020.C28344212.1.S

Lieta Nr.C28344212
SKC-377/2017
Civillietu departaments

Latvijas Republikas Augstākā tiesa
SPRIEDUMS
Rīgā 2017.gada 20.oktobrī

Augstākā tiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente Ināra Garda,
tiesnesis Valerijans Jonikāns,
tiesnesis Aigars Strupišs

rakstveida procesā izskatīja civillietu sakarā ar prasītājas AS „SEB banka" kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2015.gada 12.oktobra spriedumu AS „SEB banka" prasībā pret /pers. B/ par parāda piedziņu un pret /pers. C/ par piedziņas vēršanu uz ieķīlāto nekustamo īpašumu.

Aprakstošā daļa

[1] AS „SEB banka" 2012.gada 12.aprīlī cēlusi tiesā prasību pret /pers. B/ par parāda piedziņu un pret /pers. C/ par piedziņas vēršanu uz ieķīlāto nekustamo īpašumu (atļauju realizēt ķīlas tiesību).

Prasības pieteikumā norādīti šādi apstākļi un pamatojums.

[1.1] AS „Latvijas Unibanka" (2008.gada 7.aprīlī nosaukums mainīts uz AS „SEB banka") kā aizdevēja un /pers. B/ kā aizņēmēja /datums/noslēdza kredīta līgumu Nr. /numurs/ , ar kuru aizdevēja izsniedza aizņēmējai aizdevumu 62 200 Ls, bet aizņēmēja apņēmās saņemto aizdevumu kopā ar procentiem par tā lietošanu atdot pa daļām līdz 2007.gada 22.martam, kā arī saistību izpildes nokavējuma gadījumā maksāt līgumsodu 36% gadā no nokavētā maksājuma summas.

Ar līdzēju 2007.gada 22.marta un 9.jūlija vienošanos izdarīti grozījumi kredīta līgumā Nr. /numurs/, proti, pagarināts aizdevuma atdošanas termiņš līdz 2009.gada 23.martam, piemērota mainīga procentu likme (pievienotā likme - 3,4% gadā un bāzes likme - trīs mēnešu EUR EURIBOR), aizdevuma summas atlikusī daļa - 59 600 Ls konvertēta uz eiro, kas atbilst 85 854,22 EUR.

[1.2] Minēto saistību izpildījums nodrošināts ar ķīlu: 1) aizņēmējai /pers. B/ piederošo nekustamo īpašumu /adrese A/; 2) /pers. C/ piederošo nekustamo īpašumu /adrese B/. Pamatojoties uz /datums/noslēgto ķīlas (hipotēkas) līgumu Nr. /numurs/, /Nosaukums B/ zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/minētajam īpašumam nostiprināta hipotēka par labu aizdevējai.

[1.3] Aizņēmēja no kredīta līguma izrietošās saistības nepildīja, proti, kopš 2008.gada 29.decembra neveica nevienu maksājumu, tādēļ 2009.gada 23.martā, iestājoties aizdevuma atmaksas beigu termiņam, tas netika pagarināts. Prasītāja paziņoja par aizdevuma atmaksas beigu termiņa iestāšanos un parāda piedziņas uzsākšanu. Ievērojot to, ka aizņēmējas saistību izpildes nodrošināšanai bija ieķīlāts arī viņai piederošais nekustamais īpašums, prasītāja sākotnēji vērsās Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā ar pieteikumu pret /pers. B/ par saistību bezstrīdus piespiedu izpildīšanu, kas ar tiesas 2009.gada 16.oktobra lēmumu tika apmierināts un izpildei bezstrīdus piespiedu kārtībā nodota ar hipotēku nodrošinātā no aizdevuma līguma izrietošā saistība par kopējo summu 68 459,49 Ls (97 409,09 EUR). Pamatojoties uz šo lēmumu, aizņēmējai piederošais ieķīlātais nekustamais īpašums /adrese A/, tika pārdots izsolē. No iegūtajiem naudas līdzekļiem prasītāja novirzīja saistību dzēšanai - 6 311,81 Ls un ar sprieduma izpildi saistīto izdevumu samaksai - 936,50 Ls.

Tomēr atgūtie līdzekļi nebija pietiekami, tādēļ atlikusī parāda summa, kas uz 2012.gada 19.martu ir 62 147,68 Ls (neatmaksātā aizdevuma pamatsumma 53 619,07 Ls un līgumsods 8 528,61 Ls) piedzenama no atbildētājas /pers. B/.

Vienlaikus parāda piedziņa vēršama uz /pers. C/ piederošo ieķīlāto nekustamo īpašumu /adrese B/.

[1.4] Prasības pieteikums pamatots ar Civillikuma 1587., 1652., 1934., 1943., 1753., 1756., 1765., 1716., 1717., 1720., 1722., 1281., 1286., 1290.pantu.

[2] Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2015.gada 8.janvāra spriedumu prasība apmierināta: no /pers. B/ par labu AS „SEB banka" piedzīts pamatparāds 76 293,06 EUR, līgumsods 12 135,12 EUR un tiesas izdevumus 1 304,74 EUR, kopā 89 732,92 EUR; AS „SEB banka" atļauts realizēt ķīlas tiesības, kas izriet no /datums/starp /pers. C/ un AS „SEB banka" noslēgtā ķīlas (hipotēkas) līguma Nr. /numurs/ uz ķīlas priekšmetu - /pers. C/ piederošo nekustamo īpašumu /adrese B/, kadastra Nr./numurs B/; AS „SEB banka" noteiktas tiesības saņemt no /pers. B/ likumiskos 6% gadā no parāda pamatsummas par laiku līdz sprieduma izpildei, nepārsniedzot pamatparāda apmēru.

[3] Minētais spriedums daļā, ar kuru apmierināta prasība par parāda piedziņu, apelācijas kārtībā netika pārsūdzēts un stājās likumīgā spēkā 2015.gada 27.martā.

[4] Izskatījusi lietu sakarā ar atbildētāja /pers. C/ apelācijas sūdzību par spriedumu daļā, ar kuru apmierināta prasība par piedziņas vēršanu uz viņam piederošo ieķīlāto nekustamo īpašumu, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija ar 2015.gada 12.oktobra spriedumu prasību noraidījusi un piedzinusi no AS „SEB banka" par labu /pers. C/ tiesas izdevumus 71,14 EUR.

Apelācijas instances tiesas spriedums pamatots ar šādiem argumentiem.

[4.1] Lietā nepastāv strīds, ka prasītāja izsniedza atbildētājai /pers. B/ aizdevumu 62 200 Ls atbilstoši /datums/noslēgtajam kredīta līgumam Nr. /numurs/, kas grozīts ar līdzēju 2007.gada 22.marta un 9.jūlija vienošanos. Tāpat nav strīda, ka atbildētājs /pers. C/ /datums/noslēdza ar prasītāju hipotēkas līgumu, ieķīlājot viņam piederošo nekustamo īpašumu /adrese B/, lai nodrošinātu /pers. B/ saistību, kas izriet no kredīta līguma Nr. /numurs/, izpildi.

Līdz ar to izšķiramais strīds saistīts ar prasītājas tiesībām gūt apmierinājumu no ieķīlātās lietas, kas pieder trešajai personai - /pers. C/, kurš nav bijis 2007.gada 22.martā un 9.jūlijā noslēgto vienošanos par grozījumiem aizdevuma līgumā dalībnieks.

[4.2] No lietas materiāliem redzams, ka starp prasītāju un /pers. B/ noslēgtas divas vienošanās par grozījumiem aizdevuma līgumā. Proti, 2007.gada 22.martā noslēgta vienošanās, ar kuru aizdevuma atmaksas termiņš pagarināts līdz 2009.gada 23.martam un precizēti noteikumi attiecībā uz ieķīlātā nekustamā īpašuma apdrošināšanu. Savukārt 2007.gada 9.jūlijā noslēgta vienošanās, ar kuru aizdevuma pamatsumma konvertēta no latiem uz eiro un attiecīgi mainīta procentu bāzes likme. Ņemot vērā, ka minētie grozījumi būtiski maina pamatlīguma noteikumus, proti, aizdevuma atmaksas termiņu un procentu bāzes likmes periodu, līdzēji faktiski ir pārjaunojuši saistības.

Atbilstoši Civillikuma 1311. un 1869.pantam atzīstams, ka, pārjaunojot aizdevuma līgumu, ķīlas tiesību saglabāšana bija savstarpēji jāatrunā. Tomēr ķīlas devējs /pers. C/ nav minēto vienošanos dalībnieks.

Atbildētājs/pers. C/, ieķīlājot savu īpašumu, nodrošināja pamatlīguma saistību izpildi. Tā kā pamatlīguma noteikumi, pagarinot aizdevuma atmaksas beigu termiņu, grozīti bez ķīlas devēja /pers. C/ piekrišanas, secināms, ka tādējādi tika pasliktināts viņa stāvoklis. Tas savukārt dod pamatu atzīt, ka prasītājai nav tiesību realizēt ķīlas priekšmetu, kas dots par pamatlīguma saistību, kas pastāvēja pirms minēto vienošanos noslēgšanas, izpildi, tādēļ prasība noraidāma.

[4.3] Nepelna ievērību apstāklis, ka nekustamā īpašuma /adrese B/, zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/ir nostiprināta hipotēka par labu prasītājai. Pirmkārt, hipotēka nodibināta, pamatojoties uz /datums/kredīta līgumu Nr. /numurs/ un /datums/ķīlas (hipotēkas) līgumu Nr. /numurs/. Otrkārt, vēlākās aizdevējas un aizņēmējas vienošanās zemesgrāmatā nav ierakstītas un uz nodibināto hipotēku neattiecas.

Pirmās instances tiesa nav vērtējusi pamatlīguma grozīšanas ietekmi uz tiesībām realizēt ķīlas tiesību gadījumā, kad bez ķīlas devēja piekrišanas mainīti aizdevuma līguma būtiskie noteikumi, tādēļ nonākusi pie kļūdainiem secinājumiem par kreditora tiesībām gūt apmierinājumu no ieķīlātās lietas.

[5] Par minēto spriedumu prasītāja iesniegusi kasācijas sūdzību, kurā lūdz spriedumu atcelt un lietu nodot jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Kasācijas sūdzība pamatota ar tālāk norādītajiem argumentiem.

[5.1] Apelācijas instances tiesa nepareizi interpretējusi Civillikuma 1867. un 1869.pantu, kas regulē pārjaunojumu un tā sekas.

Starp prasītāju un /pers. B/ nekad nav ticis noslēgts pārjaunojuma līgums minētā panta izpratnē. Vienošanās par grozījumiem aizdevuma līgumā nav pārjaunojums. Turklāt izdarītie grozījumi nav atzīstami par būtiskiem, jo nedz aizdevuma pamatsumma, nedz procentu apmērs nav mainīts. Gluži pretēji, izdarīto grozījumu rezultātā aizņēmējai /pers. B/ tika pagarināts aizdevuma atdošanas termiņš, uzlabojot gan viņas, gan ķīlas devēja stāvokli. Proti, 2007.gada 22.martā noslēgtās vienošanās par grozījumiem kredīta līgumā 3.1.punktā puses vienojās par aizdevuma atmaksas beigu termiņa pagarināšanu, bet 3.2.punktā - par ieķīlātā nekustamā īpašuma apdrošināšanas noteikumiem. Neviens no šiem grozījumiem nav būtisks un neaizskar ķīlas devēja intereses. Savukārt 2007.gada 9.jūlijā noslēgtā vienošanās saistīta ar aizdevuma pamatsummas konvertēšanu no latiem uz eiro un attiecīgi procentu bāzes likmes izmaiņām. Arī šie grozījumi nekādā veidā neietekmē aizdevuma apmēru, tādēļ nevar tikt vērtēti kā ķīlas devēja stāvokļa pasliktināšana.

Apelācijas instances tiesa nav piemērojusi Civillikuma 1875.pantu, kas noteic: kad rodas šaubas, līgums nav uzskatāms par pārjaunotu un agrākais prasījums paliek spēkā sekojošos gadījumos: 1) ja tikai pārgrozīti vai tuvāk noteikti maksājumu termiņi; 2) ja noteikts maksāt procentus no tāda parāda, kas agrāk bijis bezprocentīgs; 3) ja pārgrozīts procentu apmērs; 4) ja parāds nodrošināts; 5) ja samazināta parāda summa; 6) ja par jau pastāvošu parādu izdots dokuments. Apelācijas instances tiesa atzinusi prasītājas un /pers. B/ starpā noslēgtās vienošanās par pārjaunojumu, lai gan atbilstoši minētajai tiesību normai pušu starpā noslēgtās vienošanās attiecas vienīgi uz nelielām aizdevuma līguma satura izmaiņām, kas nepasliktina nedz aizņēmējas, nedz ķīlas devēja stāvokli. Gluži pretēji, aizņēmējai tika dota iespēja izpildīt saistības ilgākā laika posmā.

[5.2] Apelācijas instances tiesa nepareizi iztulkojusi un piemērojusi Civillikuma 1278. un 1319.panta noteikumus par ķīlas tiesības realizāciju un ķīlas ņēmēja tiesību aizsardzību.

Prasītāja kā ķīlas ņēmēja, kuru parādniece nav noteiktā laikā apmierinājusi, nonākusi nelabvēlīgākā situācijā attiecībā pret ķīlas devēju, jo nevar gūt apmierinājumu no ieķīlātās lietas, t.i., to pārdot, lai gan hipotēka nostiprināta zemesgrāmatā /pers. B/ saistību izpildes nodrošināšanai, proti, piedziņas vēršanas tiesības izriet no zemesgrāmatā reģistrētās hipotēkas.

[6] Paskaidrojumus sakarā ar kasācijas sūdzību atbildētāji nav iesnieguši.

Motīvu daļa

[7] Pārbaudījusi sprieduma likumību attiecībā uz argumentiem, kas minēti kasācijas sūdzībā, kā to nosaka Civilprocesa likuma 473.panta pirmā daļa, Augstākā tiesa atzīst, ka pārsūdzētais spriedums atceļams un lieta nododama jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[8] Jāpiekrīt kasācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem, ka apelācijas instances tiesa nepareizi piemērojusi Civillikuma 1867. un 1869.pantu, attiecinot šīs tiesību normas uz nodibinātajiem lietas faktiskajiem apstākļiem, kas novedis pie kļūdainas izpratnes par pārjaunojuma juridisko dabu un lietiesiska prasījuma par ķīlas tiesības realizēšanu nepareizas izspriešanas.

Lietā problēmjautājums saistīts ar kreditora tiesību gūt apmierinājumu no ieķīlātās lietas, ja prasījums nodrošināts ar hipotēku uz trešajai personai piederošu nekustamo īpašumu, situācijā, kad ķīlas devējs nav bijis vienošanos par grozījumu izdarīšanu aizdevuma līgumā dalībnieks.

[8.1] Kā liecina pārbaudāmā sprieduma argumentācija, apelācijas instances tiesa noraidījusi prasību par piedziņas vēršanu uz ieķīlāto nekustamo īpašumu, atzīstot, ka ķīlas devēja /pers. C/ stāvoklis tika pasliktināts, jo starp aizdevēju un aizņēmēju 2007.gada 22.martā un 9.jūlijā noslēgtās vienošanās par grozījumiem aizdevuma līgumā uzskatāmas par pārjaunojumu, uz kuru neattiecas agrākā prasījuma ķīlas tiesība. Augstākā tiesa šādam viedoklim nevar piekrist.

Civillikuma 1867.pants noteic, ka katru saistību tiesību var atcelt, pārvēršot to jaunā, ar dalībnieku sevišķu līgumu, ko sauc par pārjaunojumu.

Kā izriet no minētās tiesību normas, pārjaunojumā ir divu darbību apvienojums: vienas saistības atcelšana un jaunas saistības radīšana, kas kaut kādā veidā atkārto (bet ar izmaiņām) agrākās saistības saturu.

Juridiskajā literatūrā skaidrots, ka ir divi pārjaunojuma tipi: 1) pārjaunojumu var izdarīt tā, ka arī jaunajā saistībā puses paliek tās pašas, bet grozīts tiek prasījuma tiesiskais pamats un saistības būtiskās sastāvdaļas; 2) pārjaunojums, mainot saistības dalībnieku, kad agrākā kreditora vai agrākā

parādnieka vietā iestājas jauns. Lai veiktu šādus pārgrozījumus tiesiskajās attiecībās, ir jābūt zināmiem priekšnoteikumiem un interesēm, kuras gan nav nepieciešams atspoguļot pārjaunojuma līgumā (*sk. K.Torgāns. Saistību tiesības. I daļa. Mācību grāmata. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2006, 264.-265.lpp.*).

Definējot pārjaunojuma sekas, Civillikuma 1869.pants noteic, ka agrākais prasījums ar visām pie tā piederīgām blakus tiesībām (ķīlu, galvojumu, procentiem, līgumsodu) izbeidzas, it kā tas būtu izpildīts, un tā vietā nodibinās jauns prasījums, uz kuru agrākā prasījuma blakus tiesības neattiecas, ja vien nav tieši norunāts pretējais. Atbilstoši Civillikuma 1874.pantam, pārjaunojums nekad nav pieņemams pats par sevi, un nodoms noslēgt par to līgumu pusēm noteikti jāizsaka, vai vismaz tam jābūt neapšaubāmi redzamam no apstākļiem.

Tas nozīmē, ka pārjaunojuma būtisks elements ir pārjaunošanas nodoms (*animus novandi*). Pusēm jābūt nodomam radīt jaunu saistību, turklāt tā, lai iepriekšējā izbeigtos. Gribas izpaudumu vērtēšanai minētā panta norma norāda uz īpaši stingru kritēriju „jābūt neapšaubāmi redzamam", atšķirībā no citiem gadījumiem, kad likumā runāts „par pēc apstākļiem pieņemamu" gribu (sal., piem., ar 2325.p.), vai „sagaidāmu" (sal., piem., ar 1969.p.). Ja nodoms pārjaunot nav noteikti izteikts vai neapšaubāmi redzams no apstākļiem, pušu veiktie pārgrozījumi uzskatāmi par līguma grozīšanu vai prasījuma cita veida pārveidošanu, saglabājot esošo saistību un visas ar tās rašanos un pārkāpšanu saistītās sekas (*sk. Latvijas Republikas Civillikuma komentāri. Saistību tiesības. Autoru kolektīvs prof. K.Torgāna vispārīgā zinātniskā redakcijā. Rīga, 1998, 347.lpp., Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 15.jūnija sprieduma lietā Nr. SKC–76/2016 (C12144110) 7.2.punktu).*

Konkrētajā gadījumā apelācijas instances tiesas spriedums vispār nesatur motīvus, kas pamatotu 2007.gada 22.marta un 9.jūlija vienošanās ietvertu pušu nodomu izdarīt aizdevuma līguma pārjaunojumu, kā arī argumentus, kādu apsvērumu dēļ noteikumi par grozījumiem aizdevuma līgumā attiecībā uz aizdevuma atdošanas termiņa pagarināšanu un mainīgas procentu likmes noteikšanu, kā arī aizdevuma summas konvertēšana no latiem uz eiro veido Civillikuma 1867., 1868., 1869., 1876., 1877., 1878.panta normu tiesisko sastāvu par pārjaunojumu.

[8.2] Civillikuma 1875.pants noteic: kad rodas šaubas, līgums nav uzskatāms par pārjaunotu un agrākais prasījums paliek spēkā sekojošos gadījumos: 1) ja tikai pārgrozīti vai tuvāk noteikti maksājumu termiņi; 2) ja noteikts maksāt procentus no tāda parāda, kas agrāk bijis bezprocentīgs; 3) ja pārgrozīts procentu apmērs; 4) ja parāds nodrošināts; 5) ja samazināta parāda summa; 6) ja par jau pastāvošu parādu izdots dokuments.

No minētās tiesību normas izriet, ka nelielas līguma satura izmaiņas nav uzskatāmas par pārjaunojumu. Tomēr minētās normas formulējums ļauj secināt, ka pusēm ir tiesības īpaši vienoties un darīt zināmu arī trešajām personām, ka iepriekšējā saistība ir atcelta. Pretēji pārsūdzētajā spriedumā secinātajam, nedz 2007.gada 22.marta, nedz 9.jūlija vienošanās par grozījumiem aizdevuma līgumā nesatur acīmredzamu līdzēju nodomu atcelt iepriekšējo saistību. Līdz ar to nav saprotams, kādu apsvērumu dēļ noraidīti prasītājas iesniegtie pierādījumi, kurus nav apstrīdējusi aizņēmēja /pers. B/, ka pušu tiesības un pienākumi izriet no sākotnēji noslēgtā aizdevuma līguma, kurā vēlāk izdarīti nebūtiski grozījumi, kas neietekmē līdzēju tiesiskās attiecības un arī trešās personas - ķīlas devēja tiesības. Atzīdama izdarītos grozījumus aizdevuma līgumā par būtiskiem, apelācijas instances tiesa nav paskaidrojusi, kādas tiesiskās attiecības no jauna nodibinātas, pārgrozītas, vai izbeigtas starp aizdevēju un aizņēmēju, noslēdzot minētās vienošanās, un kādas tiesiskās sekas saista līdzējas situācijā, kad AS „SEB banka" saistību tiesiskais prasījums par parāda piedziņu pret galveno parādnieci ir apmierināts pirmās instances tiesā, un spriedums šajā daļā apelācijas kārtībā nav apstrīdēts.

[8.3] Atbilstoši Civillikuma 1278.pantam ķīlas tiesība ir nepašnieka lietu tiesība, kuras uzdevums ir aizsargāt kreditoru un dot viņam iespēju pārdot parādnieka īpašumu, lai ar iegūtajiem naudas līdzekļiem segtu parādu. Atkarībā no ķīlas līgumā ietvertajiem noteikumiem, ķīlas tiesības realizācija notiek vai nu Civilprocesa likuma 49.nodaļas (Nekustamā īpašuma labprātīga pārdošana izsolē tiesas ceļā) vai arī 50.nodaļas (Saistību bezstrīdus piespiedu izpildīšana) kārtībā. Tomēr, ja procesuālu iemeslu dēļ tas nav iespējams, ķīlas ņēmējs savu tiesību aizsardzībai var vērsties tiesā prasības kārtībā. Ņemot vērā, ka ķīlas tiesība dod iespēju atņemt īpašuma tiesību pret īpašnieka gribu, prasība ir ceļama pret personu, kura ir ieķīlājusi nekustamo īpašumu. Ja nekustamais īpašums ir ieķīlāts par svešu saistību, kā tas ir izskatāmajā lietā, tad kreditoram ir iespējams celt saistībtiesisku jeb personisku prasību pret galveno parādnieku par parāda piedziņu, kā arī lietisku prasību pret ķīlas devēju par ķīlas tiesības realizēšanu (*sk. Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 18.aprīļa sprieduma lietā Nr. SKC-167/2012 (C20197510) 7.punktu, 2013.gada 10.oktobra sprieduma lietā Nr. SKC-166/2013 (C20392609) 7.punktu*).

Minētie secinājumi ir saskanīgi arī ar tiesību doktrīnas atziņām, kurās skaidrojot Civillikuma 1278.panta saturu, norādīts, ka ikkatrai piedziņai pēc hipotēku grāmatām ievestām ķīlas tiesībām ir lietisks raksturs un tā ir prasība par lietu tiesībām (*sk. Civīllikumi ar paskaidrojumiem. Otrā grāmata. Lietu tiesības. Sastādījuši: senators F.Konradi un Rīgas apgabaltiesas loceklis A.Walter, izd. „Grāmatrūpnieks", 1935, 308.lpp.*).

Turklāt atbilstoši Civillikuma 1319.pantam ķīlas ņēmējs, kuru parādnieks nav noteiktā laikā apmierinājis, var meklēt apmierinājumu no ieķīlātās lietas un šajā nolūkā spert visus vajadzīgos soļus tās pārdošanai.

Minētā norma pieļauj ķīlas ņēmējam pārdot ieķīlāto lietu, lai dzēstu prasījumu.

Kā jau tika norādīts iepriekš, /pers. C/ ir ieķīlājis viņam piederošo nekustamo īpašumu /pers. B/ saistību izpildes nodrošināšanai, turklāt ieķīlātā īpašuma zemesgrāmatas nodalījumā nostiprināta hipotēka par labu prasītājai prasījuma 62 200 Ls apmērā nodrošināšanai (*lietas 24.-25.lp.*). Tādējādi prasītāja ir ieguvusi lietu tiesību uz ieķīlāto nekustamo īpašumu, taču no pārsūdzētā sprieduma satura nav saprotams, kādu apsvērumu dēļ nevar izmantot tiesības, ko dod publiska hipotēka, proti, kādēļ šajā gadījumā piedziņa nevar tikt vērsta pret lietu, kas nodrošina /pers. B/ uzņemto saistību izpildi, un tiesības vērst piedziņu uz nekustamo īpašumu izriet no pirmās instances tiesas sprieduma par parāda piedziņu, kas stājies likumīgā spēkā, un zemesgrāmatā nostiprinātās hipotēkas būtības.

[8.4] Apkopojot iepriekš izklāstītos argumentus, Augstākā tiesa uzskata, ka apelācijas instances tiesa konstatētajiem lietas apstākļiem devusi kļūdainu juridisko kvalifikāciju, kas noveda pie strīda nepareizas izspriešanas, tādēļ spriedumu nevar atzīt par likumīgu un pamatotu.

[9] Atceļot pārsūdzēto spriedumu, prasītājai AS „SEB banka" atbilstoši Civilprocesa likuma 458.panta otrajai daļai, atmaksājama iemaksātā drošības nauda 284,57 EUR (*lietas 155.lp.*).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474.panta 2.punktu, Augstākā tiesa

nosprieda:

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2015.gada 12.oktobra spriedumu atcelt un lietu nodot jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Atmaksāt AS „SEB banka" drošības naudu 284,57 EUR (divi simti astoņdesmit četrus *euro* un 57 *centus*).

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese I.Garda

Tiesnesis	V.Jonikāns
Tiesnesis	A.Strupišs